

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Højesteret (Danmark) den 3. maj 2010, Post Danmark A/S mod Konkurrencerådet

(Sag C-209/10)

(2010/C 179/40)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Højesteret

Parter

Sagsøger: Post Danmark A/S

Sagsøgte: Konkurrencerådet

Biintervenient: Forbruger-Kontakt a-s

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal EF-traktatens artikel 82 fortolkes således, at en dominerende befordringspligtig postvirksomheds selektive prisnedsættelse til et niveau lavere end postvirksomhedens gennemsnitlige samlede omkostninger, men over virksomhedens gennemsnitlige inkrementelle omkostninger, kan udgøre et ekskluderende misbrug, såfremt det lægges til grund, at priserne ikke er sat på dette niveau med det formål at eliminere en konkurrent?
- 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares med, at en selektiv prisnedsættelse under de i spørgsmål 1 givne forudsætninger under visse omstændigheder kan udgøre et ekskluderende misbrug, hvilke omstændigheder skal den nationale domstol da tage i betragtning?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) den 3. maj 2010 — Doris Povse mod Mauro Alpago

(Sag C-211/10)

(2010/C 179/41)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberster Gerichtshof

Parter i hovedsagen

Revisionsankeappellant: Doris Povse

Revisionsankeindstævnt: Mauro Alpago

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal der ved en »afgørelse om forældremyndighed, som ikke indebærer tilbagegivelse af barnet« som omhandlet i artikel 10, litra b), nr. iv), i forordning nr. 2201/2003 (herefter: »Bruxelles IIa-forordningen«) ⁽¹⁾ ligeledes forstås en foreløbig afgørelse, hvorved »forældrenes beslutningsbeføjelse«, navnlig retten til at bestemme, hvor barnet skal opholde sig, overføres til den bortførende forælder, indtil der træffes endelig afgørelse om forældremyndigheden?
- 2) Er en afgørelse om tilbagegivelse kun omfattet af anvendelsesområdet for Bruxelles IIa-forordningens artikel 11, stk. 8, når retten anordner tilbagegivelse på grundlag af en af denne ret truffet afgørelse om forældremyndighed?
- 3) For det tilfælde, at spørgsmål 1 eller 2 besvares bekræftende, spørges:
  - 3.1 Kan den omstændighed, at retten i domsstaten ikke er kompetent (spørgsmål 1), eller at Bruxelles IIa-forordningens artikel 11, stk. 8 (spørgsmål 2), ikke finder anvendelse i fuldbyrdesstaten, gøres gældende mod fuldbyrdelsen af en afgørelse, for hvilken retten i domsstaten har udstedt en attest i henhold til Bruxelles IIa-forordningens artikel 42, stk. 2?
  - 3.2 Eller skal sagsøgte i et sådant tilfælde nedlægge påstand om annullation af attesten i domsstaten, hvorved fuldbyrdelsen i fuldbyrdesstaten kan udsættes, indtil domsstatens afgørelse foreligger?
- 4) For det tilfælde, at spørgsmål 1 eller 2 eller spørgsmål 3.1 besvares benægtende, spørges:

Er en afgørelse, som er truffet af retten i fuldbyrdesstaten, og som er eksigibel i henhold til dennes stats lovgivning, ved hvilken afgørelse den bortførende forælder foreløbigt overgives forældremyndigheden, i henhold til Bruxelles IIa-forordningens artikel 47, stk. 2, også til hinder for fuldbyrdelsen af en afgørelse om tilbagegivelse, som forinden er truffet af domsstaten i medfør af Bruxelles IIa-forordningens artikel 11, stk. 8 [org. s. 3], hvis den ikke er til hinder for fuldbyrdelsen af en afgørelse om tilbagegivelse, truffet af fuldbyrdesstaten i medfør Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 om de civilretlige virkninger af internationale barnebortførelser (herefter »Haagerkonventionen af 1980«)?

5) For det tilfælde, at artikel 4 ligeledes besvares benægtende, spørges:

5.1. Kan fuldbyrdelsen af en afgørelse, for hvilken retten i domsstaten har udstedt en attest i henhold til Bruxelles IIa-forordningens artikel 42, stk. 2, nægtes af fuldbyrdesstaten, hvis omstændighederne har ændret sig, siden afgørelsen blev truffet, på en sådan måde, at fuldbyrdelsen nu vil indebære en alvorlig risiko for barnets tarv?

5.2. Eller skal sagsøgte gøre disse ændrede omstændigheder gældende i domsstaten, hvorved fuldbyrdelsen i fuldbyrdesstaten kan udsættes, indtil domsstatens afgørelse foreligger?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27.11.2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000, EUT L 338, s. 1.

Appel iværksat den 6. maj 2010 af Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH til prøvelse af dom afsagt den 3. marts 2010 af Retten (Sjette Afdeling) i sag T-321/07 — Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag C-216/10 P)

(2010/C 179/42)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH (ved Rechtsanwältin R. Kunze, G. Würtenberger)

De andre parter i appelsagen: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) og Applus Servicios Tecnológicos, SL

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Dom afsagt af Retten den 3. marts 2010 i sag T-321/07, Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH mod KHIM — Applus Servicios Tecnológicos, SL (herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i en sag til prøvelse af afgørelse truffet den 7. juni 2007 af Andet

Appelkammer ved Harmoniseringskontoret om stadfæstelse af Indsigelsesafdelingens afgørelse, hvorved indsigelsen rejst mod EF-varemærkeansøgning nr. 002 933 356 blev forkastet, ophæves.

— Efter afslutningen af den skriftlige forhandling fastsættes et tidspunkt for et retsmøde ved Domstolen.

— Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har gjort gældende, at Rettens dom bør ophæves af følgende grunde:

— Det var med urette, at Retten stadfæstede appelkammerets vurdering vedrørende kriterierne for, at der foreligger risiko for forveksling i henhold til artikel 8, stk. 1, litra b), i varemærkeforordningen ⁽¹⁾.

— Det var med urette, at Retten afviste appellants indsigelse i henhold til varemærkeforordningens artikel 8, stk. 5.

— Retten tilsidesatte varemærkeforordningens artikel 75, da den fastslog, at appelkammeret »ud fra procesøkonomiske hensyn« med rette kunne undlade at foretage en fuldstændig prøvelse af appellants øvrige argumenter, navnlig dem der vedrørte appellants ældre varemærkeregistrerings særpræg.

— Dommen er i strid med varemærkeforordningens artikel 76.

— Det var med urette, at Retten accepterede, at den omstændighed, at Harmoniseringskontoret ikke underrettede appellanten om, at der var sket ejerskifte i forhold til EF-varemærkeansøgningerne — hvorved appellanten blev frataget muligheden for at fremkomme med bemærkninger til ejerskiftet — ikke udgjorde en grov tilsidesættelse af appellants ret til at blive hørt.

— Retten traf en afgørelse om sagens omkostninger, der ikke var i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i EU-retten.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1).